

ventilerad Dissertation, och har jag äran framhärda

Eders Magnificenc'es
så ock
Amplissimi Consistorii Academici
Allerödmjukaste Tjenare
Joh. Vilh. Snellman

168 A. C. SNELLMAN — J. V. SNELLMAN 3.VII 1835
HUB, JVS handskrifssamling

10

Palo d. 3:je Julii 1835.

Älskade Janne!!!

Nog länge får Du vänta efter underrettelser ifrån oss, om ej Calle Essen hvarit i betre tillfälle att få bref på Posten, än jag hvarit. Ingen Menniska har härifrån varit till NyC(arleby) sedan jag hemkom, nu ämnar pappa resa Skälf, men ännu är dett osäkert hvilken dag dett kan bli, ty Pappa har utaf tandwärc fått en svullnad på Kinnbenet. ifrån Tavastehus tillskref jag Dig några rader tillika med Essen och-som jag tror, *Borgen*. därföre börjar jag min resebeskrifning därifrån: Om Mårgånen hade vi ett utmärkt härrligt wäder dett war så friskt och skönt efter regnet så att man bara satt och njöt. utaf *detta wackra* fick vi dock ej Prophetera så länge, ty: efter att hafva åkt ett håll uppsteg nya Måln och vi fick åter regn. Jag glömde också att säga dett vi i dett samma vi Skulle stiga i Chåsen fick våra Skickningar, utaf Lindforss, som just då kom jnn på gården. Han med sin resekamrat blef i Tav(aste)hus att frukostera, men Staudingern hann opp oss redan på första Hållet. vi kom sedan att följas åt, och jag hade jngenting däremot, sedan jag såg, att di war så glada — och trefliga. Di jorde oss äfven tjenst därmed att vi ej behöfde taga någån Skjuss poiike, utan *deras* återtog också wår Häst. också skulle vi alldrig så snart fått Hässtar om icke den tokroliga *Jusstus Staudinger* hade hvarit med. han skyndade på alla Påikar och Gummor, och satte Dem alla i liflig Wårksamhet, att Skaffa oss Hästar. Vi åkte sedan Jenom natten mot söndagen och emot all förmodan hant vi Hem till Palo, kl. half 12 om natten mot måndagen. wi lefde och med våra resekamrater uti ett Bröderligt förhållande: vi bjöd dem Alltid att äta utur wårt knyte och — ändå fick vi ej wår wäckkost på långt när slut. Ännu då vi kom hem fans dett utaf alla slag tilloch med utaf Bakelserna.,

20

30

40

Söndags middagstid åkte vi en par Håll i sällskap med Lindforss och Blancken och dett war odrägligt tråkigt. men vi kunde ej hjelpa dett. Calle sad åt dem att di skulle fara förut, men D fick en dålig Häst och wi hann åter upp dem. i Kuortane lämnade vi dem efter oss ock kom sedan ensamna därifrån. vi gaf oss ej tid att hvarken i kortane eller Lappo resa jnn, då vi såg oss hinna fram samma dag. Måndags mårgån sedan vi wäl kommit oss i ordning kom Otto. han hvar ämnad att wäntta oss här om Måndagen, men vi var snällare. Calle blef qvar öfver Måndagen och mot afton gick vi alla till Strombergs Calle reste sedan hemm men Otto blef qvar Öfver Midsommarn. Midsommar Afton hvar Strombergs här, och Mid(sommar) Dag(en) voro vi där. nog hade jag roligt, och är nu Lycklig. Men *Du* Söta Janne är ensam och Öfvergifven och har wist jnttet många glada Stunder, utan får bara Tråka för mig och många andra. Sök Dig då Älskade, Janne en wänn i *Gud*. Man kan Sannerligen komma uti en

50

närmare Gemenskap med Honom, då man af Hjerstatt söker att komma dertill, doch ej med och ijenom Lagsens Järningar utan Jenom en lefvande Tro på Christum. Otto bad mig hälsa Dig hjertligt Han låfte också snart skriva till Dig. Du får ej vara Ledsen på Honom Söta Janne. i Mårgån wänttar Jag honom hit. Nyligen hade jag också bref af Calle och han befinner sig bra efter resan utom litet Snua; Jag har ej haft minsta mehn af resan. Pappa och mamma må bra De bedja hjertligt hälsa Dig. Albert har jag tagit under min vård. han Läser nu för mig, men bara jnnantill, och dett will ej ännu gå rett bra, utan han måste ofta Stafva i
 10 hop ordena. men jag får honom ändå temmeligen att Läsa flitigt. Hans ögon äro dåliga. Månne dett ej wore bra att tala med Törnrot i H(elsing)-f(ors) söm är så god ögån Läkare. Albert har en liten pricko hinna på begge Ögonen. Men eljest äro de ej just hvarken wattiga eller röda. Jnttet tror jag heller att hans förstånd, ännu är mera utbildat än då Du såg Honom. i Söndag ämna vi resa till Sjöstedts, och sedan följer jag med Otto till Kimo Frökvarne kommer med och därifrån res jag till Herlins med dem och min Otto, och dröijer där i par dagar också har vi tänckt på en resa till Yli-Wieska, men jag wille ej resa dit utan Fru. Betty Shroderus har låft komma med oss, och då skulle dett väl bli en treflig resa. både
 20 Otto och Calle Skulle komma med, August kan jag hälsa Dig i från han var ännu (till min stora förundran) d(en) 21:ta Junii qvar i Wasa. Otto skref och hälsade i från Honom. han hade haft bref af Honom, men då wänttade Di bara på winn, här har alting warit så litet hunnit både Rågen och Hö wexsten Sedan jag kom hem har här blifvit betydligt grönare emedan wi då hade Regn i par Dagar. Hälsa Tant Bergbom tusenfalt samt Alla andra Wänner i Helsingfors. will och wara god och Cuvertera Tants bref, och föra Dett till Henne. Skrif Du nu och snart Söta Janne. Gud ware med Dig

Din Tillgifne Syster Annu.

30

169 O. VON ESSEN — J. V. SNELLMAN 13.VII 1835
 HUB, JVS handskriftssamling

Högt-Ärade Broder!!

Föranlåten dels af upfyllandet af min pligt, dels af de många förbindelser jag står till Bror fattar jag pennan föratt hälst sålunda, få utgjuta mitt
 40 hjertas tacksamma känslor.

Det är då först och främst jag får tacka Bror för all den Broderliga Kärlek, och Huldhet Bror bevist Anno, till hvars vedermäle jag icke har eller kan lämna B(ro)r annat än ett tacksamt hjerta som vill och skall nedkalla den Högstes välsignelse öfver Bror. Gifve Gud att min Bön blefve, hörd att jag hälst i någon måtto kunde visa min erkänsla.

Anno är nu hemma. Tack Bästa Broder äfven derföre. Brors hinder så väl härtill som till vår blifvande Förening åsyftade säkert vårt gemensamma bästa och jag vill vist icke helt och hållet bestrida deras på erfarenheten grundade sanningar; men jag vill blott säga och önskar innerligt det B(ro)r trodde mig; att jag aldrig kan komma att hvarken ångra
 50 eller fatta ett annat tycke än detta som tiden så djupt intryckt i mitt hjerta.

Mina utsigter för framtiden synes väl mörka och ringa och intet tyckes jag också nu hafva föratt dermed uppehålla mig och de mina; men öfverflödet är icke alltid det bästa. Tarfligheten deremot har sina goda sidor och jag tror och hoppas att vi deri och under erkännandet af vår ovärdig-